

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 770

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 6 septembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 326 din 10 mai 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 906 alin. (2)—(4) din Codul de procedură civilă	2—3
Decizia nr. 328 din 10 mai 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite.....	4—5
Decizia nr. 336 din 22 mai 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) și alin. (2) lit. b) teza a doua din Codul penal	6—11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
683. — Hotărâre privind aprobarea alocării unei sume din bugetul asigurărilor pentru șomaj pe anul 2018 pentru plata venitului lunar de completare de care beneficiază persoanele disponibilizate de la Societatea Națională de Închideri Mine Valea Jiului — S.A.	11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
4.827. — Ordin al ministrului educației naționale pentru aprobarea Normelor metodologice privind salarizarea prin plată cu ora pentru personalul didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control, precum și pentru cadrele didactice metodiste din unitățile de învățământ preuniversitar de stat și unitățile conexe	12—13
5.549. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 4.988/2018 privind aprobarea măsurii de sprijin, constând în acordarea unor ajutoare de stat și ajutoare <i>de minimis</i> pentru sprijinirea entităților de inovare și transfer tehnologic în cadrul Programului operațional regional 2014—2020.....	14
REPUBLICĂRI	
Legea nr. 56/2010 privind accesibilizarea fondului forestier național	15—16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 326

din 10 mai 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 906 alin. (2)—(4) din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 906 alin. (2)—(4) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Comisia Locală de Fond Funciar Bârnova în Dosarul nr. 3.852/245/2016 al Judecătoriai Iași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.218D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții, respectiv Decizia nr. 5 din 17 ianuarie 2017. De asemenea, arată că Decizia nr. 898 din 17 decembrie 2015, invocată în susținerea excepției, nu are aplicabilitate în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 31 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.852/245/2016, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 906 alin. (2)—(4) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Comisia Locală de Fond Funciar Bârnova într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de stabilire a sumei totale finale datorate cu titlu de penalități.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că lipsa unei căi de atac împotriva încheierilor pronunțate de instanța de executare în cazurile prevăzute de alin. (2) și (3) ale art. 906 din Codul de procedură civilă încalcă accesul liber la justiție și reprezintă o restrângere a exercițiului acestui drept, care nu respectă condiția de proporționalitate prevăzută de art. 53 alin. (2) din Constituție. Se mai arată că dispozițiile art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă devin aplicabile, ca fundament al unei cereri de chemare în judecată întemeiate pe acest text de lege, doar în situația pronunțării unei încheieri fundamentate pe dispozițiile art. 906 alin. (1)—(3) din Codul de procedură civilă.

6. De asemenea se mai arată că instanța constituțională s-a pronunțat în mod similar, admitând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, prevedere similară prin conținut cu cea a art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

7. **Judecătoria Iași — Secția civilă**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 906 alin. (2)—(4) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „(2) Când obligația nu este evaluabilă în bani, instanța sesizată de creditor îl poate obliga pe debitor, prin încheiere definitivă dată cu citarea părților, să plătească în favoarea creditorului o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu.

(3) Atunci când obligația are un obiect evaluabil în bani, penalitatea prevăzută la alin. (2) poate fi stabilită de instanță între 0,1% și 1% pe zi de întârziere, procentaj calculat din valoarea obiectului obligației.

(4) Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalității debitorul nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părților.”

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale criticate fac parte din capitolul IV al

titlului III al cărții a V-a din Codul de procedură civilă, denumit „*Executarea silită a altor obligații de a face și a obligațiilor de a nu face*”. Dispozițiile comune ale secțiunii 1 din acest capitol sunt aplicabile în cazul executării silite în natură a obligațiilor de a face sau de a nu face în temeiul unui titlu executoriu — conform art. 903 alin. (1) teza I din Codul de procedură civilă.

15. Prin Decizia nr. 5 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 8 mai 2017, paragrafele 15—17, Curtea a reținut că soluția legislativă criticată într-o reglementare similară se regăsea însă în cuprinsul art. 580³ din Codul de procedură civilă din 1865, prevederi care au mai fost supuse controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 484 din 9 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 14 ianuarie 2005, Decizia nr. 207 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 9 mai 2007, sau Decizia nr. 893 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 31 iulie 2008, prin care Curtea a statuat că prevederile criticate nu contravin Legii fundamentale.

16. Astfel, Curtea a statuat că finalitatea unei asemenea soluții legislative constă în determinarea debitorului rău-platnic de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui titlu executoriu, pe care numai el o poate executa, prin aplicarea unei amenzi civile stabilite pe zi de întârziere până la data executării. Prin exercitarea acestei constrângeri cu caracter pecuniar se urmărește contracararea manoperelor abuzive, tinzând la tergiversarea îndeplinirii obligațiilor asumate de debitor, în vederea asigurării celerității ca exigență imperativă a executării silite. Așa fiind, ar fi illogic și contrar finalității urmărite ca încheierea de obligare a debitorului la plata amenzii civile să fie supusă unor căi de atac. Consacrarea caracterului definitiv al acestei încheieri este deci în deplină concordanță cu finalitatea reglementării, fără ca prin aceasta să se încalce prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât, așa cum Curtea a statuat în mod constant, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate căile de atac și deci la toate gradele de jurisdicție, legiuitorul fiind suveran în a limita, pentru rațiuni impuse de specificul domeniului supus reglementării, un atare acces.

17. Prin urmare, Curtea a constatat că prevederile criticate din Codul de procedură civilă sunt în concordanță cu dispozițiile

constituționale privind dreptul la apărare, precum și cu reglementările internaționale cuprinse în art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul persoanei la un proces echitabil.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția adoptată și argumentele ce au stat la baza deciziilor menționate se mențin și în cauza de față.

19. Distinct de cele reținute, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu sunt de natură a restrânge accesul liber la justiție, în condițiile în care dispozițiile art. 906 alin. (5) din cod recunosc debitorului posibilitatea de a obține înlăturarea ori reducerea penalității pe calea contestației la executare, dacă acesta execută obligația prevăzută în titlul executoriu și dovedește existența unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării.

20. Având în vedere natura juridică diferită a celor două categorii de sancțiuni, Curtea constată că exigențele constituționale sunt diferite în privința căilor de atac ce pot fi exercitate în privința hotărârilor. Prin urmare, dacă amendarea conducătorului autorității este expresia unui raport de drept administrativ, aplicarea de penalități în condițiile art. 906 din Codul de procedură civilă reprezintă o sancțiune civilă de constrângere de drept comun. Așadar, soluția și considerentele Deciziei nr. 898 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 26 februarie 2016, nu își găsesc aplicarea în prezenta cauză.

21. De asemenea, Curtea observă că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 73 din 16 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 914 din 22 noiembrie 2017, a admis sesizarea formulată de Tribunalul Cluj — Secția civilă și a decis că „*în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 906 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, încheierea de soluționare a cererii de obligare la plata de penalități pe zi de întârziere a debitorului unei obligații de a face sau a nu face, evaluabile în bani, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, este definitivă, indiferent de soluția adoptată de instanța de executare, respectiv de admitere sau de respingere a cererii creditorului*”.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Comisia Locală de Fond Funciar Bârnova în Dosarul nr. 3.852/245/2016 al Judecătorei Iași — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 906 alin. (2)—(4) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Iași — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 mai 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 328

din 10 mai 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b)
din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor
asumate prin credite

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Ana Stan și George Stan, în Dosarul nr. 8.288/280/2017 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă, într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației referitoare la îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de Legea nr. 77/2016. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1D/2018.

2. La apelul nominal se prezintă, în calitate de reprezentant al autorilor excepției de neconstituționalitate, doamna avocat Irina Sorescu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, procedura de citare fiind legal îndeplinită cu cealaltă parte.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 230D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate privind art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de Dan Aurelian Taloș, Rodica Gabriela Taloș și Gheorghe Taloș în Dosarul nr. 18.668/211/2017 al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 230D/2018 la Dosarul nr. 1D/2018. Reprezentantul Ministerului Public și avocatul prezent sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 230D/2018 la Dosarul nr. 1D/2018, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatei autorilor excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. Astfel, se arată că, deși împrejurările care ar determina persoanele care au contractat credite în valoare mai mare de 250.000 euro să se prevealeze de dispozițiile Legii nr. 77/2016 pot să fie aceleași cu cele în care se află persoanele cărora această lege le este aplicabilă, dispozițiile legale criticate nu permit și categoriei consumatorilor care au contractat credite în valoare mai mare de 250.000 euro să se prevealeze de prevederile Legii nr. 77/2016. În acest fel, potrivit doamnei avocat, se încalcă prevederile art. 4 alin. (2), art. 16 alin. (1) și art. 53 din Constituție. Aceste din urmă prevederi sunt încălcate, întrucât Legea nr. 77/2016, împreună cu Preambulul său, cuprind suficiente condiții pentru a-și îndeplini atât rolul social urmărit, cât și protecția creditorilor. Sunt indicate în acest sens o parte dintre condițiile pe care

prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 le impun pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată, precum și condiția, indusă din Preambulul acesteia, intervenirii impreviziunii în ceea ce privește contractul de credit. Respectarea acestor condiții este suficientă pentru protecția drepturilor creditorilor, iar adăugarea condiției ca suma împrumutată să nu depășească echivalentul în lei al sumei de 250.000 euro nu protejează o valoare suplimentară.

7. Se mai arată că admiterea excepției de neconstituționalitate este în concordanță cu jurisprudența Curții, în special cea referitoare la eliminarea pragului pentru promovarea recursului.

8. Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este nefondată. Se arată că paralela realizată cu Decizia Curții nr. 369 din 30 mai 2017 nu se justifică. Astfel, întrucât, în soluționarea recursului, se verifică legalitatea hotărârii judecătorești, nu ar fi corect ca această verificare să se realizeze în funcție de un criteriu precum pragul valoric. În plus, scopurile în vederea cărora s-au instituit pragul valoric pentru formularea recursului și, respectiv, cel pentru aplicabilitatea Legii nr. 77/2016 sunt diferite. Dacă pragul valoric pentru formularea recursului a fost instituit în vederea degrevării Înaltei Curți de Casație și Justiție de soluționarea acelor cauze considerate a fi mai ușoare, pragul valoric instituit de prevederile legale criticate a fost instituit pentru protejarea unei categorii de consumatori vulnerabile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 29 noiembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 8.288/280/2017, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016**, excepție ridicată de Ana Stan și George Stan într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației referitoare la îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de Legea nr. 77/2016.

10. Prin Încheierea din 18 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 18.668/211/2017, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016**, excepție ridicată de Dan Aurelian Taloș, Rodica Gabriela Taloș și Gheorghe Taloș într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației referitoare la îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de Legea nr. 77/2016.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii susțin că dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, în corelație cu prevederile art. 4 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia *România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de [...] avere*, întrucât instituie un criteriu financiar, discriminatoriu. Astfel, Legea nr. 77/2016 este aplicabilă doar consumatorilor cu un venit mediu sau mic, care nu ar fi putut contracta un credit cu o valoare mai mare de 250.000 euro. În eventualitatea apariției unui dezechilibru contractual care determină dificultăți la plata creditului, debitorii care au fost la momentul încheierii convenției

de credit eligibili de a contracta un credit cu o valoare mai mare de 250.000 euro, vor trebui să aștepte o executare silită atât asupra bunului adus în garanție și, eventual, asupra altor bunuri, în vederea recuperării diferențelor rezultate dintre prețul cu care a fost vândut la licitație respectivul imobil și valoarea debitului. Justificarea regimului juridic diferențiat nu este rezonabilă, câtă vreme împrejurările care determină nevoia de a opta pentru darea în plată sunt la fel de prejudiciabile pentru ambele categorii de consumatori. Cu alte cuvinte, cele două categorii se află într-o situație identică. De asemenea, pragul instituit de prevederile legale criticate nu se justifică nici prin raportare la scopul urmărit de legiuitor, așa cum a fost acesta exprimat în Expunerea de motive a Legii nr. 77/2016 și reținut de Curtea Constituțională în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

12. Autorii excepției de neconstituționalitate invocă jurisprudența Curții Constituționale în materia principiului egalității în fața legii și, în particular, Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*” cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, Curtea reținând încălcarea principiului egalității în drepturi. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale Protocolului nr. 12 la aceasta.

13. **Judecătoria Pitești — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

14. **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu își formulează opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

15. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile avocatei prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

22. Pentru considerentele expuse mai sus și în considerarea faptului că nu pot fi reținute motive pentru îndepărtarea de la jurisprudența anterior menționată, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ana Stan și George Stan în Dosarul nr. 8.288/280/2017 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă, precum și de Dan Aurelian Taloș, Rodica Gabriela Taloș și Gheorghe Taloș în Dosarul nr. 18.668/211/2017 al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Pitești — Secția civilă și Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 mai 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins: „(1) Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții: [...] b) *cuantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășește echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit;*”.

19. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, precum și dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale Protocolului nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că sunt relevante soluția și considerentele statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 13 aprilie 2018. Astfel, în paragraful 14 al deciziei, Curtea a reținut că acei consumatori care au împrumutat sume al căror quantum, la momentul acordării, nu depășește echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit, se pot prevala de remediile judiciare instituite de legea specială, respectiv Legea nr. 77/2016. În schimb, acele persoane care au împrumutat sume al căror quantum, la momentul acordării, depășește echivalentul în lei al 250.000 euro, se pot prevala de remediile judiciare instituite de dreptul comun, respectiv prevederile art. 969 și art. 970 din Codul civil din 1864 ori, după caz, cele ale art. 1.271 din actualul Cod civil.

21. În justificarea acestei soluții, Curtea a arătat că protecția specială oferită unei categorii de persoane, prin instituirea unui prag maxim al sumei efectiv împrumutate, nu reprezintă o discriminare, în sensul art. 16 din Constituție, a persoanelor care au împrumutat sume al căror quantum depășește 250.000 euro, atâta vreme cât acestea pot recurge la mijloacele puse la dispoziție de dreptul comun, în vederea remedierii problemei imprevizunii cu care se confruntă și acea categorie de consumatori în mod special protejată de către legiuitorul ordinar.

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 336

din 22 mai 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) și alin. (2) lit. b) teza a doua din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) și alin. (2) lit. b) teza a doua din Codul penal, excepție ridicată de procuror în Dosarul nr. 3.319/328/2015 al Judecătoria Turda și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.090D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de menținere a jurisprudenței Curții Constituționale în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) din Codul penal, întrucât argumentele sunt identice cu cele examinate în Decizia nr. 445 din 28 iunie 2016, prin care Curtea a respins, ca neîntemeiată, o astfel de excepție. Privitor la dispozițiile art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (2) lit. b) din Codul penal pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, potrivit celor arătate în notele scrise transmise la dosar. Astfel, apreciază că posibilitatea conferită inculpaților care săvârșesc infracțiunea de furt calificat prin violare de domiciliu sau sediu profesional de a se împăca cu victimele încalcă prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit căroră „*România este stat de drept*”, prevederi care impun legiuitorului obligația de a lua măsuri în vederea apărării ordinii și siguranței publice, prin adoptarea instrumentelor legale necesare în scopul prevenirii stării de pericol și a fenomenului infracțional, cu excluderea oricăror reglementări de natură să ducă la încurajarea acestui fenomen (Decizia Curții Constituționale nr. 224 din 4 aprilie 2017, paragraful 34). Rezultă că dreptul legiuitorului de a reglementa infracțiunile la care este posibilă împăcarea nu este nelimitat, ci trebuie să țină seama de importanța valorilor sociale ocrotite prin normele penale adoptate. Legiuitorului trebuie să asigure un echilibru între interesul public și interesul personal al inculpatului și, prin urmare, poate reglementa instituția împăcării doar în cazul infracțiunilor de o gravitate redusă. Nu ar putea fi susținut, spre exemplu, că este posibilă reglementarea împăcării în cazul tentativei de omor sau al traficului de minori. Consideră, astfel, că trebuie examinat dacă legiuitorul — prin prevederea posibilității împăcării în cazul furtului săvârșit prin violare de domiciliu sau de sediu profesional — a menținut un just echilibru între interesul public și cel privat. Apreciază că, având în vedere gravitatea deosebită a infracțiunii de furt calificat săvârșit prin

violare de domiciliu sau de sediu profesional, acest echilibru nu a fost menținut. În cazul săvârșirii unei astfel de infracțiuni, implicarea persoanei vătămate în decizia de sancționare a autorului acesteia nu face decât să alimenteze un climat de nesiguranță în cadrul colectivității, care nu se mai simte protejată în ceea ce privește domiciliile și sediile profesionale. Altfel spus, prin decizia persoanei vătămate, întreaga colectivitate din care aceasta face parte este expusă temerii că nu mai poate trăi în siguranță în propriul domiciliu sau nu își mai poate desfășura în siguranță activitatea în sediul profesional. Totodată, norma nu își găsește justificarea nici în posibilitatea existenței unor raporturi personale între autorul infracțiunii și victimă, întrucât o asemenea ipoteză este reglementată de prevederile art. 231 alin. (1) din Codul penal. În concluzie, natura infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 229 alin. (2) lit. b) din Codul penal, impactul pe care aceasta îl are asupra colectivității și gravitatea ei impun excluderea posibilității împăcării, întrucât, numai prin asigurarea deplinei oficialității a procesului penal, sunt asigurate instrumentele legale necesare în scopul prevenirii stării de pericol și a fenomenului infracțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 1 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.319/328/2015, **Judecătoria Turda a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) și alin. (2) lit. b) teza a doua din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de procuror cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect tragerea la răspundere penală pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, infracțiune prevăzută de art. 228 alin. (1) raportat la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) din Codul penal. Procurorul a solicitat schimbarea încadrării juridice — prin reținerea și a dispozițiilor art. 229 alin. (2) lit. b) din Codul penal —, în sensul că fapta s-a săvârșit și prin violarea sediului profesional al persoanei vătămate. În cauză, unul dintre inculpați s-a împăcat cu persoana vătămată.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** procurorul, în calitate de autor al excepției, susține, în esență, că dispozițiile art. 231 alin. (2) din Codul penal, care instituie posibilitatea ca împăcarea, cauză ce înlătură răspunderea penală, să intervină și în cazul infracțiunilor de furt calificat prevăzute de art. 229 alin. (1) lit. b) și d) și alin. (2) lit. b) teza a doua din Codul penal — infracțiuni grave și cu impact foarte ridicat în societate —, încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, în care drepturile și libertățile cetățenilor și dreptatea reprezintă valori supreme și sunt garantate, ale art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată, ale art. 27 alin. (1) privind inviolabilitatea domiciliului, ale art. 44 alin. (1) referitor la dreptul de proprietate privată, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 131 alin. (1), potrivit căruia, „*În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor*”. În acest sens arată că reglementarea posibilității împăcării — instituție de esență infracțiunilor cu un grad scăzut de pericol social și în care primează interesele

victimelor — este, în cazul infracțiunii de furt calificat, contrară prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție privind statul de drept și social. Astfel, ca și sistem al unui stat social, dreptul penal trebuie să se legitimeze prin protecția efectivă asigurată cetățenilor, ceea ce îi conferă atât o funcție de prevenție, cât și o funcție represivă, în măsura necesară realizării acestui scop. Statul are obligația de a lua toate măsurile necesare și adecvate pentru a descuraja destinarii normei penale de la adoptarea unor conduite periculoase pentru societate și de a sancționa comportamentele care aduc atingere ordinii publice. Doar în acest mod poate fi realizată prevenția penală, generală și specială, prin impulsivitatea indivizilor să se abțină de la nesocotirea valorilor sociale fundamentale. Instituția împăcării — incidentă în cazul infracțiunilor de furt calificat — apare în arhitectura noului Cod penal ca ineficientă în ceea ce privește asigurarea funcției preventive, educative și represive a dreptului penal, fiind, practic, negată una din sarcinile fundamentale ale statului, și anume aceea de a proteja valorile sociale fundamentale împotriva atingerilor grave, protecție care trebuie să se realizeze prin mijloace penale corespunzătoare. Așadar, prin reglementarea instituției împăcării în materia furtului calificat, este încălcat rolul protector al statului cu privire la o serie de valori sociale fundamentale ale vieții în societate, cum ar fi patrimoniul persoanelor, viața privată și inviolabilitatea domiciliului. În ceea ce privește condițiile în care se poate dispune măsura restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți consideră că prevederile art. 53 din Constituție nu instituie doar obligația negativă a statului de a se abține de la adoptarea unor legi care să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale prin încălcarea exigențelor constituționale, ci și obligația pozitivă a statului de a asigura măsuri de protecție efectivă a acestor drepturi, măsuri care trebuie să fie adecvate și suficiente. În acest sens invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a consacrat obligația pozitivă a statelor de a garanta de o manieră efectivă drepturile și libertățile fundamentale ocrotite de Convenție. Astfel, Curtea de la Strasbourg a apreciat — într-o cauză în care o faptă, ce aducea atingere dreptului la viață privată, nu putea fi urmărită penal din cauza neîndeplinirii unor condiții de procedibilitate — că, fiind vorba de un drept fundamental, protecția oferită de dreptul civil nu era suficientă, fiind necesară apărarea dreptului respectiv prin mijloace penale eficiente (Hotărârea din 26 martie 1985, pronunțată în *Cauza X și Y împotriva Olandei*). Referitor la protecția dreptului de proprietate privată, Curtea de la Strasbourg a statuat, în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, că, atunci când există o ingerință a unui terț în exercitarea dreptului de proprietate al unei persoane, se naște o obligație pozitivă a statului de a asigura o protecție adecvată a acestui drept prin legea internă, ceea ce presupune existența unor remedii adecvate prin care victima își poate proteja dreptul (Hotărârea din 14 octombrie 2008, pronunțată în *Cauza Blumberga împotriva Letoniei*). Ca atare, protecția drepturilor fundamentale trebuie să fie efectivă și nu se realizează prin simpla recurgere la mijloace penale în cazul atingerilor grave aduse acestor drepturi, fiind necesar ca respectivele mijloace să fie adecvate și suficiente și să poată asigura echilibrul între protecția oferită valorilor sociale vizate și situația care o determină. Referitor la suficiența și adecvarea mijloacelor de protecție a drepturilor fundamentale prin raportare la situațiile care determină încălcări ale acestor drepturi, procurorul, autor al excepției, arată că furtul calificat și, în mod special, cel săvârșit prin violarea domiciliului sau a sediului profesional prezintă o pericolozitate foarte ridicată, cu un impact deosebit în societate. Astfel, practica penală a dezvoltat o pericolozitate foarte ridicată a infractorilor care acționează în materia furturilor calificate și, cu precădere, în cele din locuințe și sedii profesionale, care, de cele mai multe ori, sunt specializați

în acest gen de infracțiuni, folosesc manopere extrem de elaborate și sunt greu de identificat, pentru mulți dintre aceștia furturile reprezentând un mod de viață. De asemenea, practica recentă a evidențiat faptul că împăcarea se poate produce și în urma unor presiuni săvârșite asupra victimelor, având în vedere că infractorii nu sunt subiecți activi ai unor infracțiuni minore, ci ai unor infracțiuni grave, infractori care nu se sfiesc să recurgă și la metode de intimidare, care sunt extrem de greu de dovedit. Totodată, referitor la împăcarea intervenită în materia furtului calificat, practica a relevat și faptul că prejudiciul pe care îl acoperă infractorul, acesta îl realizează tot în mod ilicit, de multe ori prin atingeri la fel de grave aduse patrimoniului persoanelor. Consideră că instituția împăcării aplicată în materia furtului calificat nu face altceva decât să încurajeze infractorii să persevereze în săvârșirea de infracțiuni contra patrimoniului, întrucât nu mai au niciun motiv să se îndepărteze de acest stil de viață, nici cei cu un istoric infracțional consistent, nici cei aflați la început de carieră, în condițiile în care nu mai există nici măcar temerea că vor suferi sancțiuni penale. Mai mult, parcurgerea fazelor procesului penal — în care au dreptul de a consulta dosarul, luând cunoștință de probele administrate și, cel mai important, de modul în care au fost identificați — nu mai poate avea, în niciun caz, un rol educativ, ci reprezintă, mai degrabă, un veritabil manual de perfecționare în materia comiterii de infracțiuni de furt calificat. Astfel, infractorii știu ce au de evitat pentru a nu mai fi prinși data următoare când vor comite fapte de acest gen, nemaexistând teama de a fi sancționați, deoarece se vor împăca cu victimele.

6. Ca atare, procurorul, în calitate de autor al excepției, susține că împăcarea — cauză de înlăturare a răspunderii penale, care își găsește fundamentul în interesul particular al persoanei vătămate de a-și vedea reparat cât mai repede prejudiciul suferit, precum și în interesul de a nu fi aduse în fața justiției penale fapte care prezintă un grad redus de pericol social — nu este compatibilă cu infracțiunile cu un grad mare de pericol social, ce au un impact deosebit în societate, așa cum sunt infracțiunile de furt calificat — în mod special, cele prin violarea domiciliului sau a sediului profesional. Faptul că autorii acestui gen de infracțiuni atentează în cel mai grav mod posibil cu privire la dreptul de proprietate, viața privată și inviolabilitatea domiciliului înseamnă că statul nu asigură mijloacele suficiente și adecvate pentru a asigura protecția acestor drepturi fundamentale, fiind, astfel, încălcat principiul proporționalității. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 53 raportat la cele ale art. 26, art. 27 alin. (1) și ale art. 44 alin. (1). De altfel, soluția legislativă criticată nu se regăsește în codurile penale din Franța, Spania, Italia, Ungaria, Grecia, Portugalia și Rusia, care nu cunosc o instituție similară împăcării aplicabilă în materia furtului calificat. De asemenea arată că dispozițiile art. 231 alin. (2) din Codul penal instituie posibilitatea înlăturării răspunderii penale prin împăcare în cazul unor infracțiuni grave, ce nu afectează doar drepturile subiective ale victimelor, ci și colectivitatea, societatea în ansamblul său. Potrivit prevederilor art. 131 alin. (1) din Constituție, în activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept. Consideră că aceste dispoziții constituționale își găsesc expresia în obligația procurorului de a pune în mișcare acțiunea penală atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege și de a o exercita până când aceasta își atinge scopul, și anume angajarea răspunderii penale a infractorilor. Astfel, procurorii apar în cadrul procesului penal ca reprezentanți ai societății și ca titulari ai funcției de apărare socială. Or, această funcție este negată de dispozițiile de lege criticate, care permit, cu privire la anumite modalități de săvârșire a infracțiunii de furt calificat, negocierea acțiunii publice între infractor și victimă, golind de conținut atribuțiile procurorului de a reprezenta societatea în

cadru procesului penal și de a apăra ordinea de drept. Dreptul penal a cunoscut, atât sub imperiul vechiului Cod penal, cât și sub actualul Cod penal, posibilitatea conferită victimei infracțiunii de a se împăca cu infractorul în cazul unor infracțiuni de o gravitate redusă, cu privire la care primează interesele particulare ale victimelor, aspect de natură a întări interesele generale ale societății, în același sens fiind și reglementarea instituției plângerii prealabile. Instituirea însă a unei cauze de înlăturare a răspunderii penale, bazată pe negocierea dintre infractor și victimă, în cazul unor infracțiuni grave, cu impact în societate, așa cum este cazul furtului calificat, este de natură a afecta interesele generale ale societății, prin imposibilitatea punerii în mișcare și a exercitării acțiunii penale. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate, care permit împăcarea în cazul infracțiunii de furt calificat, neagă două funcții esențiale ale Ministerului Public consacrate de Constituție, și anume reprezentarea intereselor generale ale societății și apărarea ordinii de drept.

7. **Judecătoria Turda** opinează în sensul caracterului întemeiat al excepției doar în parte. Astfel, arată că, în anumite situații, noțiunile de „domiciliu” și „sediul profesional” se suprapun, așa cum a reținut constant Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. În prezenta cauză, prevederile art. 27 alin. (1) din Constituție nu prezintă însă nicio relevanță, fapta nefiind săvârșită prin violare de domiciliu, ci prin pătrunderea fără drept într-un sediu profesional. De asemenea, dispozițiile de lege criticate nu restrâng dreptul de proprietate privată, care este consacrat de prevederile art. 44 din Legea fundamentală. Protecția acestui drept este garantată de legiuitor prin incriminarea infracțiunii, remediul în cazul încălcării dreptului fiind reprezentat de posibilitatea tragerii la răspundere penală a vinovatului. Referitor la pretinsa încălcare, prin dispozițiile de lege ce fac obiectul excepției, a prevederilor art. 53 din Constituție, aceasta nu poate fi reținută, textul constituțional invocat fiind aplicabil numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care nu poate fi constatată în cauză. În ceea ce privește însă dispozițiile art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) și alin. (2) lit. b) teza a doua din Codul penal, acestea încalcă prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora dreptatea reprezintă o valoare supremă a statului român și este garantată. Statul are obligația de a lua toate măsurile necesare și adecvate pentru a descuraja destinarii normei penale de la adoptarea unor conduite periculoase pentru societate și de a sancționa comportamentele periculoase pentru ordinea publică și pentru viața în societate. Doar în acest mod poate fi realizată prevenția penală, atât cea generală, cât și cea specială, prin impulsivitatea indivizilor de a se abține de la nesocotirea valorilor sociale fundamentale. Împăcarea — care atrage înlăturarea răspunderii penale pentru anumite infracțiuni — reprezintă o opțiune a legiuitorului în cadrul măsurilor de politică penală, însă aceasta din urmă trebuie exercitată cu respectarea normelor și a principiilor consacrate prin Constituție pentru a păstra un echilibru echitabil și rezonabil între valorile private și interesul public, altfel valorile constituționale putând fi puse în pericol grav. Așadar, este necesară tragerea la răspundere penală a celor vinovați, fără posibilitatea ca anumite elemente care nu au legătură cu faptei să ducă la încetarea procesului penal prin împăcare. Aceasta înseamnă că instituția împăcării este aplicabilă numai infracțiunilor de o gravitate mai redusă, care implică un pericol social mai mic pentru ordinea publică. Or, în cazul infracțiunilor de furt calificat — cum sunt furturile comise în timpul nopții ori prin efracție, escaladare sau prin folosirea fără drept a unei chei adevărate ori a unei chei mincinoase sau prin violare de domiciliu sau sediu profesional — interesul privat coincide cu interesul general, astfel că acesta din urmă este periclitat în mod

real și nu poate fi restabilit decât prin tragerea la răspundere penală a infractorilor, fără posibilitatea înlăturării răspunderii penale prin împăcare. Instanța reține că, de regulă, în cazul infracțiunilor mai sus amintite, în temeiul art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, se emit mandate de arestare preventivă, ca urmare a stării de pericol pentru ordinea publică, fiind îndeplinită, totodată, și condiția privind limitele de pedeapsă. Având în vedere că s-a stabilit că inculpatul arestat preventiv prezintă pericol pentru ordinea publică, este evident că o astfel de stare de pericol nu încetează prin împăcarea care ar putea interveni imediat după arestare, ci va persista un pericol real pentru colectivitate. De altfel, chiar pe rolul acestei instanțe au existat situații în care unii inculpați trimiși în judecată pentru săvârșirea unor infracțiuni de furt calificat s-au împăcat cu persoanele vătămate, iar ulterior au fost arestați pentru perseverența infracțională în același gen de fapte. Acest aspect relevă faptul că instituția împăcării nu trebuie să fie aplicabilă în cazul infracțiunilor de o mai mare gravitate, așa cum sunt cele mai sus menționate, prin care se aduce atingere unor drepturi fundamentale, care necesită mijloace suficiente și adecvate de protecție. Instanța apreciază că dispozițiile de lege criticate contravin și prevederilor art. 26 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri*”. Așadar, dreptul de dispoziție al persoanei fizice cu privire la viața sa privată cunoaște și excepții, printre care se numără și situațiile în care este încălcată ordinea publică. Or, infracțiunile de furt calificat reprezintă fapte cu un grad ridicat de pericol pentru ordinea publică, în privința cărora nu ar trebui să se recunoască posibilitatea persoanei vătămate de a se împăca cu autorul faptei. De asemenea, dispozițiile art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) și alin. (2) lit. b) teza a doua din Codul penal încalcă și prevederile art. 131 alin. (1) din Constituție, care atribuie procurorului un rol esențial în activitatea judiciară, și anume acela de reprezentant al intereselor generale ale societății și de apărător al ordinii de drept, precum și al drepturilor și libertăților cetățenilor. Formele concrete prin care procurorul își îndeplinește rolul de reprezentant al interesului general constau în exercitarea următoarelor atribuții: efectuează urmărirea penală în cazurile și în condițiile prevăzute de lege; conduce și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, conduce și controlează activitatea altor organe de cercetare penală; sesizează instanțele judecătorești pentru judecarea cauzelor penale, potrivit legii; exercită acțiunea civilă, în cazurile prevăzute de lege; participă, în condițiile legii, la ședințele de judecată; exercită căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, în condițiile prevăzute de lege; apără drepturile și interesele legitime ale minorilor, ale persoanelor puse sub interdicție, ale dispăruților și ale altor persoane, în condițiile legii; acționează pentru prevenirea și combaterea criminalității, sub coordonarea ministrului justiției, pentru realizarea unitară a politicii penale a statului; studiază cauzele care generează sau favorizează criminalitatea, sens în care elaborează și prezintă ministrului justiției propuneri în vederea eliminării acestora, precum și pentru perfecționarea legislației în domeniu; verifică respectarea legii la locurile de deținere preventivă etc. Intervenirea împăcării în cazul infracțiunilor de furt calificat, fapte de o gravitate considerabilă, împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale și exercitarea acesteia, deși interesul public o cere, fiind blocată, astfel, exercitarea celor două funcții esențiale ale Ministerului Public consacrate de Constituție, respectiv reprezentarea intereselor generale ale societății și apărarea ordinii de drept.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere

ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) și alin. (2) lit. b) teza a doua din Codul penal este neîntemeiată. În acest sens arată că legiuitorul — în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege — a renunțat pentru anumite infracțiuni, riguros selecționate, la principiul oficialității procesului penal și a lăsat la alegerea părților/subiecților procesuali principali necesitatea intervenirii organelor judiciare pentru soluționarea conflictului de drept penal sau pentru continuarea exercitării acțiunii penale. Consideră că prevederea posibilității împăcării — cu consecința stingerii acțiunii penale, care constituie o excepție de la regula generală a oficialității procesului penal — nu este contrară drepturilor și intereselor părților/subiecților procesuali principali și nu contravine principiului garantării dreptului de proprietate privată, fiind, din contră, o expresie a dreptului oricărei persoane de a dispune de proprietatea sa. Constituția garantează proprietatea privată, aceasta fiind ocrotită, în mod egal, de lege, indiferent de titular, atât prin mijloace de drept civil, cât și, în ultimă instanță, prin mijloace de drept penal, printre care se numără și incriminarea faptei de furt. Posibilitatea împăcării în cazul comiterii infracțiunii de furt nu elimină protecția proprietății private, garantată prin Constituție. Împăcarea oferă părților/subiecților procesuali principali posibilitatea de a dispune de acțiunea penală în cazurile în care legiuitorul a apreciat că, având în vedere gradul redus de gravitate a faptei și condițiile săvârșirii ei, scopul de reeducare urmărit prin norma penală poate fi atins și fără pronunțarea unei pedepse în cauză. Consideră că dispozițiile privind împăcarea exprimă principii de politică penală democratică și umaniste în legătură cu soluționarea conflictelor de drept penal, având în vedere că lăsarea la alegerea părților/subiecților procesuali principali a posibilității înlăturării răspunderii penale prin împăcare constituie calea cea mai sigură și temeinică de aplanare a conflictului de drept penal, fapt confirmat de practică. De altfel, potrivit Legii fundamentale, legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului penal, căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, precum și reguli speciale de procedură și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, aspect care nu este de natură a limita rolul constituțional al Ministerului Public, acela de apăra interesele generale ale societății și ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.

10. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 109 din 10 martie 2015, în sensul constituționalității dispozițiilor de lege criticate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) și alin. (2) lit. b) teza a doua din Codul penal. Prevederile art. 231 alin. (2) din Codul penal au fost introduse prin art. 245 pct. 23 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*În cazul faptelor prevăzute la [...] art. 229 alin. (1), alin. (2) lit. b) [...] împăcarea înlătură răspunderea penală*”.

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, procurorul, în calitate de autor al excepției, invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, în care drepturile și libertățile cetățenilor și dreptatea reprezintă valori supreme și sunt garantate, ale art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată, ale art. 27 alin. (1) privind inviolabilitatea domiciliului, ale art. 44 alin. (1) referitor la dreptul de proprietate privată, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 131 alin. (1) referitor la rolul Ministerului Public.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea cuprinsă în dispozițiile art. 231 alin. (2) din Codul penal — potrivit căreia, în cazul faptelor prevăzute la art. 228, art. 229 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) și art. 230, împăcarea înlătură răspunderea penală — are caracter de noutate.

16. Astfel, Curtea a reținut în jurisprudența sa, că, potrivit prevederilor art. 159 alin. (1) din Codul penal, împăcarea poate interveni în cazul în care punerea în mișcare a acțiunii penale s-a făcut din oficiu, dacă legea o prevede în mod expres. În temeiul dispozițiilor art. 231 alin. (2) din Codul penal, împăcarea părților înlătură răspunderea penală, în cazul infracțiunilor de furt — art. 228 din Codul penal, furt calificat — în variantele prevăzute la art. 229 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal, respectiv furt în scop de folosință — art. 230 din Codul penal. Acest aspect a constituit un element de noutate în raport cu dispozițiile Codului penal din 1969, care prevedea, la art. 132 alin. 1 și 3, împăcarea părților ca modalitate de înlăturare a răspunderii penale doar pentru infracțiunile în privința cărora acțiunea penală era pusă în mișcare la plângerea penală a persoanei vătămate. Conform acestor dispoziții legale, coroborate cu cele ale art. 208—210 din Codul penal din 1969, singurele infracțiuni de furt pentru care putea interveni împăcarea părților erau cele prevăzute la art. 210 din același cod, respectiv furtul săvârșit între soți ori între rude apropiate sau de către un minor în paguba tutorelui său ori de către cel care locuiește împreună cu persoana vătămată sau este găzduit de aceasta. Prin urmare, în actuala reglementare, în cazul tuturor infracțiunilor de furt, împăcarea părților înlătură răspunderea penală, cu excepția celor prevăzute la art. 229 alin. (2) lit. a) și alin. (3) din Codul penal, respectiv: furtul săvârșit asupra unui bun care face parte din patrimoniul cultural [art. 229 alin. (2) lit. a)] și furtul privind următoarele categorii de bunuri: țigete, gazolină, condensat, etan lichid, benzină, motorină, alte produse petroliere sau gaze naturale din conducte, depozite, cisterne ori vagoane-cisternă; componente ale sistemelor de irigații; componente ale rețelelor electrice; dispozitive ori sisteme de semnalizare, alarmare ori alertare în caz de incendiu sau alte situații de urgență publică; mijloace de transport sau orice alt mijloc de intervenție la incendiu, la accidente de cale ferată, rutiere, navale sau aeriene ori în caz de dezastru; instalații de siguranță și dirijare a traficului feroviar, rutier, naval, aerian și

componente ale acestora, precum și componente ale mijloacelor de transport aferente; bunuri prin însușirea cărora se pune în pericol siguranța traficului și a persoanelor pe drumurile publice; cabluri, linii, echipamente și instalații de telecomunicații, radiocomunicații, precum și componente de comunicații [art. 229 alin. (3)] — (Decizia nr. 293 din 28 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 18 iunie 2015, paragrafele 17 și 18, și Decizia nr. 59 din 2 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 8 mai 2017, paragraful 15).

17. Așadar, pentru infracțiunile de furt prevăzute de art. 228, art. 229 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) și art. 230 din Codul penal — infracțiuni urmărite din oficiu, legiuitorul acordă posibilitatea părților și subiecților procesuali principali să dispună asupra procesului penal prin împăcarea lor. Este permisă împăcarea, având drept consecință stingerea procesului penal, în cazul comiterii: infracțiunii de furt în formă simplă (art. 228); a furtului calificat săvârșit într-un mijloc de transport în comun [art. 229 alin. (1) lit. a)], în timpul nopții [art. 229 alin. (1) lit. b)], de o persoană mascată, deghizată sau travestită [art. 229 alin. (1) lit. c)], prin efracție, escaladare sau prin folosirea fără drept a unei chei adevărate ori a unei chei mincinoase [art. 229 alin. (1) lit. d)], prin scoaterea din funcțiune a sistemului de alarmă ori de supraveghere [art. 229 alin. (1) lit. e)], prin violare de domiciliu sau sediu profesional [art. 229 alin. (2) lit. b)], de o persoană având asupra sa o armă [art. 229 alin. (2) lit. c)]; a furtului săvârșit în scop de folosință (art. 230) — (Decizia nr. 776 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 26 aprilie 2017, paragraful 15).

18. Dispozițiile art. 231 alin. (2) din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 1 alin. (3) și ale art. 131 alin. (1) din Constituție — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 445 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 9 septembrie 2016, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate în ceea ce privește dispozițiile art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) din Codul penal.

19. Prin Decizia nr. 445 din 28 iunie 2016, menționată anterior, paragraful 24, Curtea a reținut că nu este fondată critica formulată de instanța de judecată, autoare a excepției, cu privire la dispozițiile art. 231 alin. (2) din Codul penal, care oferă posibilitatea împăcării în cazul infracțiunii de furt calificat, prevăzută de art. 229 alin. (1) lit. b) și d) din Codul penal, în sensul că aceste dispoziții de lege ar încălca prevederile constituționale privind valorile supreme ale statului român, universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor cetățenilor, rolul Ministerului Public și statutul procurorilor. Legiuitorul poate decide — în limita atribuțiilor sale constituționale prevăzute la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală și potrivit politicii penale a statului, având în vedere importanța valorilor sociale ocrotite prin normele penale adoptate și raporturile sociale ce se nasc în urma respectivelor incriminări —, care sunt infracțiunile pentru care este posibilă înlăturarea răspunderii penale prin împăcare, fără ca, în acest mod, să se aducă vreo atingere principiilor constituționale consacrate de prevederile art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1), art. 131 alin. (1) și ale art. 132 alin. (1) din Legea fundamentală.

20. Distinct de cele statuate prin Decizia nr. 445 din 28 iunie 2016, mai sus menționată, Curtea nu poate reține nici criticile autorului excepției raportate la prevederile art. 26, art. 27 alin. (1) și ale art. 44 alin. (1) din Constituție, în sensul că, prin reglementarea instituției împăcării în materia furtului calificat, ar fi încălcat rolul protector al statului cu privire la o serie de valori

sociale fundamentale ale vieții în societate, cum sunt viața privată, inviolabilitatea domiciliului și patrimoniul persoanelor.

21. Constituția nu stabilește mijloacele juridice prin care trebuie realizată ocrotirea valorilor fundamentale ale societății, măsurile necesare în acest scop fiind lăsate la aprecierea legiuitorului, având în vedere că politica penală a statului poate avea diverse imperative și priorități în diferite perioade de timp, determinate de frecvența, gravitatea și consecințele faptelor antisociale. În raport cu acestea, legiuitorul alege mijloacele juridice prin care urmărește protecția diferitelor categorii de relații sociale, ceea ce înseamnă că, în funcție de gradul de pericol social, poate considera că anumite fapte trebuie incriminate și combătute prin aplicarea de sancțiuni de drept penal, iar altele nu, respectiv că pentru anumite infracțiuni — din cele pentru care acțiunea penală este pusă în mișcare din oficiu — este posibilă înlăturarea răspunderii penale prin împăcare, iar pentru alte infracțiuni — din aceeași categorie — nu, fără a se aduce vreo atingere principiilor fundamentale consacrate de prevederile art. 26, art. 27 alin. (1) și ale art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală.

22. Curtea constată că aceasta constituie, de fapt, o problemă de oportunitate și de justificare practică, iar dispozițiile art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) și alin. (2) lit. b) teza a doua din Codul penal reprezintă opțiunea legiuitorului, fiind adoptate de Parlament potrivit politicii sale penale, în considerarea rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. Prin adoptarea acestor norme, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere, respectând principiile constituționale invocate de autorul excepției (Decizia nr. 25 din 6 martie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 4 decembrie 1996, Decizia nr. 683 din 19 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015, paragrafele 16 și 17, Decizia nr. 54 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2015, paragraful 20, Decizia nr. 156 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 4 mai 2015, paragraful 13, Decizia nr. 293 din 28 aprilie 2015, citată anterior, paragraful 20, Decizia nr. 776 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 26 aprilie 2017, paragraful 16, Decizia nr. 783 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 24 aprilie 2017, paragraful 19, Decizia nr. 59 din 2 februarie 2017, citată anterior, paragraful 16, și Decizia nr. 555 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 22 februarie 2018, paragraful 21).

23. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) din Codul penal, pronunțată de Curte prin Decizia nr. 445 din 28 iunie 2016, citată anterior, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

24. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) și alin. (2) lit. b) teza a doua din Codul penal, a prevederilor art. 53 din Legea fundamentală, aceasta nu poate fi reținută, prevederile constituționale invocate fiind aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, restrângere care nu s-a constatat însă în prezenta cauză.

25. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de procuror în Dosarul nr. 3.319/328/2015 al Judecătorei Turda și constată că dispozițiile art. 231 alin. (2) cu referire la art. 229 alin. (1) lit. b) și d) și alin. (2) lit. b) teza a doua din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Turda și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 mai 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea alocării unei sume din bugetul asigurărilor pentru șomaj pe anul 2018 pentru plata venitului lunar de completare de care beneficiază persoanele disponibilizate de la Societatea Națională de Închideri Mine Valea Jiului — S.A.

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 alin. (11), art. 2 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2013 privind aplicarea în perioada 2013—2018 a unor măsuri de protecție socială acordată persoanelor disponibilizate prin concedieri colective efectuate în baza planurilor de disponibilizare, aprobată cu completări prin Legea nr. 259/2013, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă alocarea sumei de 424 mii lei din bugetul asigurărilor pentru șomaj pe anul 2018 pentru plata drepturilor prevăzute la art. 7 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2013 privind aplicarea în perioada 2013—2018 a unor măsuri de protecție socială acordată persoanelor disponibilizate prin concedieri colective

efectuate în baza planurilor de disponibilizare, aprobată cu completări prin Legea nr. 259/2013, cu modificările și completările ulterioare, de care beneficiază persoanele disponibilizate de la Societatea Națională de Închideri Mine Valea Jiului — S.A., în condițiile planului de disponibilizare, aprobat potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Ministrul energiei,

Anton Anton

Ministrul muncii și justiției sociale,

Lia-Olguța Vasilescu

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

București, 5 septembrie 2018.
Nr. 683.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice privind salarizarea prin plata cu ora pentru personalul didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control, precum și pentru cadrele didactice metodiste din unitățile de învățământ preuniversitar de stat și unitățile conexe

În conformitate cu prevederile cap. I lit. B art. 12 din anexa nr. I la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare,

în baza art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice privind salarizarea prin plata cu ora pentru personalul didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control, precum și pentru cadrele didactice metodiste din unitățile de învățământ preuniversitar de stat și unitățile conexe, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală învățământ secundar superior și educație permanentă, Direcția generală educație timpurie,

învățământ primar și gimnazial, Direcția generală management strategic și politici publice, Direcția generală economică, inspectoratele școlare, unitățile de învățământ preuniversitar de stat și unitățile conexe duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Valentin Popa

București, 30 august 2018.
Nr. 4.827.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

privind salarizarea prin plata cu ora pentru personalul didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control, precum și pentru cadrele didactice metodiste din unitățile de învățământ preuniversitar de stat și unitățile conexe

Art. 1. — Prezentele norme metodologice reglementează salarizarea prin plata cu ora pentru personalul didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control, precum și pentru cadrele didactice metodiste din unitățile de învățământ preuniversitar de stat și unitățile conexe.

Art. 2. — Personalul didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control, inclusiv cadrele didactice metodiste din unitățile de învățământ preuniversitar de stat și unitățile conexe, poate fi salarizat și prin plata cu ora, potrivit prevederilor Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — (1) Posturile didactice de predare/Catedrele vacante rămase după încadrarea cadrelor didactice pot fi ocupate în sistem de plată cu ora, încheindu-se contract individual de muncă pe durată determinată, separat de cel încheiat pentru funcția de bază.

(2) Toate contractele individuale de muncă în regim de plata cu ora trebuie înregistrate în Registrul general de evidență a salariaților înainte de prima zi de activitate.

Art. 4. — (1) Cadrele didactice încadrate pe post, conform prevederilor art. 262 alin. (3) din Legea nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, educatoarele/institutorii/profesorii pentru învățământul preșcolar și învățătorii/institutorii/profesorii pentru învățământul primar se pot încadra în regim de plata cu ora, pe baza de contract individual de muncă separat de cel aferent funcției de bază, precizându-se numărul total de ore pe săptămână efectiv desfășurate cu clasa/grupa de elevi/preșcolari.

(2) Personalul didactic de predare pensionat și personalul angajat în alte domenii de activitate pot desfășura activități didactice salarizate în regim de plata cu ora.

Art. 5. — Posturile didactice de predare/Catedrele vacante și rezervate se ocupă în regim de plata cu ora, cu: personal didactic de predare titular, personal didactic de predare angajat cu contract individual de muncă pe perioadă determinată, personal didactic de predare pensionat, personal angajat în alte domenii de activitate.

Art. 6. — (1) Încadrarea personalului didactic de predare pe posturi didactice/catedre vacante, în regim de plata cu ora se realizează cel mult pe durata desfășurării cursurilor cu elevii/preșcolarii sau până la revenirea titularului la post/catedră în timpul anului școlar.

(2) Cadrele didactice de predare angajate cu contract individual de muncă pe perioadă determinată pot fi încadrate, de regulă, pe posturi didactice/catedre rămase neocupate în regim de plata cu ora, până la o normă didactică de predare-învățare-evaluare, stabilită potrivit prevederilor art. 262 alin. (3) din Legea nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — (1) Personalul didactic prevăzut la art. 263 alin. (10) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, care beneficiază de degrevare parțială a normei didactice de predare-învățare-evaluare, poate fi încadrat în regim de plata cu ora, în conformitate cu ordinul ministrului privind aprobarea normelor metodologice pentru stabilirea obligației didactice de predare a personalului didactic de conducere din unitățile de învățământ preuniversitar de stat, unitățile conexe, precum și a personalului didactic de îndrumare și control din inspectoratele școlare și a personalului didactic din casele corpului didactic.

(2) Salarizarea prin plata cu ora pentru funcțiile de conducere, îndrumare și control se face la salariul de bază potrivit gradului didactic și tranșei de vechime în învățământ la care se adaugă, după caz, sporurile și indemnizațiile prevăzute la art. 9 alin. (2).

Art. 8. — Personalul didactic de predare și de instruire practică, care beneficiază de reducerea normei didactice, poate avea dreptul la remunerarea activității în regim de plată cu ora doar după efectuarea normei complete, prevăzute la art. 262 alin. (3) lit. c), d) și e) din Legea nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 9. — (1) Calculul pentru plata cu ora se raportează la norma didactică de predare-învățare-evaluare, de instruire practică și de evaluare curentă a preșcolarii și a elevilor în clasă prevăzută la art. 262 alin. (3) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pentru calculul tarifului la plata cu ora aferent posturilor didactice de predare/catedrelor vacante/rezervate se utilizează salariul de bază aferent cadrului didactic încadrat, având în vedere treapta de vechime în învățământ și gradul didactic corespunzător. La salariul de bază se aplică, după caz, următoarele sporuri: indemnizație pentru învățământ special, indemnizație pentru zone izolate, spor pentru activitatea de predare în sistemul penitenciar, spor pentru predare simultană.

(3) Tarifele orare din învățământul preuniversitar se calculează prin raportarea salariului de bază calculat conform alin. (2) la numărul de ore aferent normei didactice de predare, astfel:

a) 1/72 pentru norma didactică de 18 ore pe săptămână;

b) 1/64 pentru norma didactică de 16 ore pe săptămână în învățământul special;

c) 1/96 pentru norma didactică de 24 de ore pe săptămână, învățători, antrenori din palatele și cluburile copiilor, profesori de instruire practică și maiștri-instructori;

d) 1/80 pentru norma didactică de 20 de ore pe săptămână, învățător-educator, institutor-educator, profesor-educator, maistru-instructor și profesor de instruire practică în învățământul special;

e) 1/80 pentru profesori pentru învățământul primar, învățători, institutori învățământ primar;

f) 1/100 pentru profesori pentru învățământul preșcolar, educatoare, institutori învățământ preșcolar.

Art. 10. — Personalul didactic de predare din învățământul preuniversitar angajat cu contract individual de muncă, care desfășoară activități salarizate în regim de plată cu ora, trebuie să facă dovada că programul activităților desfășurate în regim de plată cu ora nu se suprapune celui corespunzător activităților funcției de bază, având în vedere că activitatea personalului didactic de predare, pentru funcția de bază, se realizează de regulă 8 ore/zi, respectiv 40 de ore/săptămână.

Art. 11. — (1) Activitățile desfășurate de cadrele didactice metodiste din unitățile de învățământ preuniversitar care participă la inspecțiile curente, inspecțiile de specialitate și speciale pentru acordarea gradelor didactice II și I sau la inspecția curentă și specială pentru acordarea gradului didactic I pe baza titlului științific de doctor, în cazul în care aceste inspecții nu se pot asigura de către inspectorul școlar din inspectoratul școlar, se realizează în baza unui contract civil de furnizare servicii pentru activități independente ocazionale, în care se stabilește un onorariu calculat pe baza numărului de ore specific activității desfășurate. Tariful orar se calculează prin divizarea salariului de bază pentru un profesor gradul I și vechime în învățământ 25—30 de ani la numărul mediu lunar de ore fizice desfășurate în anul curent, respectiv 166 ore/lună pentru anul 2018, multiplicat cu 2, urmând ca pentru următorii ani numărul de ore/lună să fie stabilit prin hotărâre a Guvernului. Numărul de ore specific activităților desfășurate se stabilește după cum urmează:

a) pentru inspecțiile curente și speciale în vederea obținerii gradului didactic II, pentru inspecțiile curente în vederea obținerii

gradului didactic I, respectiv pentru inspecția curentă și specială în vederea acordării gradului didactic I pe baza titlului științific de doctor, câte 5 (cinci) ore pentru fiecare inspecție;

b) pentru inspecția specială și susținerea lucrării metodico-științifice în vederea obținerii gradului didactic I, 7 (șapte) ore pentru fiecare inspecție și susținerea lucrărilor metodico-științifice.

(2) Pentru efectuarea inspecțiilor prevăzute la alin. (1), cadrele didactice metodiste din unitățile de învățământ preuniversitar sunt remunerare conform alin. (1), de unitatea de învățământ la care efectuează inspecțiile, în baza contractului civil de furnizare servicii încheiat de cadrul didactic metodist cu directorul unității de învățământ la care efectuează inspecția, în condițiile în care activitatea se desfășoară în afara normei didactice de predare-învățare-evaluare a cadrului didactic metodist.

(3) Sumele care se cuvin pentru activitățile de inspecție desfășurate de cadrul didactic metodist se achită de unitatea de învățământ la care acesta efectuează inspecțiile, în baza contractului prevăzut la alin. (2), din fondurile alocate pentru cheltuielile cu pregătirea profesională.

Art. 12. — (1) Activitatea desfășurată de membrii comisiilor de examen în vederea acordării gradelor didactice II și I pentru maiștri-instructori, antrenori, educatori-puericulti, educatoare și învățători din unitățile de învățământ preuniversitar — centre de perfecționare se realizează în baza unui contract civil de furnizare servicii pentru activități independente ocazionale, în care se stabilește un onorariu calculat pe baza numărului de ore specific activității desfășurate. Tariful orar se calculează prin divizarea salariului de bază pentru un profesor gradul I și vechime în învățământ 25—30 ani la numărul mediu lunar de ore fizice desfășurate în anul curent, respectiv 166 ore/lună pentru anul 2018, multiplicat cu 2, urmând ca pentru următorii ani numărul de ore/lună să fie stabilit prin hotărâre a Guvernului. Numărul de ore specific activităților desfășurate se stabilește după cum urmează:

a) în cadrul examenului pentru acordarea gradului didactic II:

(i) pentru membrii examinatori se achită o remunerație echivalentă a 1/3 oră pentru fiecare candidat examinat la fiecare probă orală sau scrisă;

(ii) pentru președintele comisiei se achită o remunerație echivalentă a 1/2 oră pentru fiecare candidat, indiferent de numărul probelor; dacă îndeplinește și atribuții de examinator, normarea acestei activități se face distinct, conform pct. (i);

b) în cadrul examenului pentru acordarea gradului didactic I:

(i) pentru membrii comisiei pentru colocviul de admitere la gradul didactic I se achită o remunerație echivalentă a 1/3 ore pentru fiecare candidat examinat;

(ii) pentru îndrumarea și verificarea lucrărilor metodico-științifice pentru obținerea gradului didactic I se achită o remunerație echivalentă a 10 (zece) ore pentru îndrumarea fiecărei lucrări și 3 (trei) ore pentru verificarea și recenzarea acesteia.

(2) Pentru efectuarea activităților prevăzute la alin. (1), membrii comisiilor de examen în vederea acordării gradelor didactice II și I pentru maiștri-instructori, antrenori, educatori-puericulti, educatoare și învățători din unitățile de învățământ preuniversitar — centre de perfecționare sunt remunerați, conform alin. (1), de unitățile de învățământ preuniversitar — centre de perfecționare, în baza contractului civil de furnizare servicii încheiat de cadrul didactic în regim de plată cu ora cu directorul unității de învățământ — centru de perfecționare, în condițiile în care activitățile se desfășoară în afara normei didactice de predare-învățare-evaluare.

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

ORDIN**pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 4.988/2018 privind aprobarea măsurii de sprijin, constând în acordarea unor ajutoare de stat și ajutoare de *minimis* pentru sprijinirea entităților de inovare și transfer tehnologic în cadrul Programului operațional regional 2014—2020**

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările ulterioare, Avizul Consiliului Concurenței comunicat cu Adresa nr. 168 din 1.02.2018, precum și Adresa Consiliului Concurenței nr. 9.734 din 31.07.2018,

în conformitate cu prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2018 pentru aprobarea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată prin Legea nr. 147/2018, în temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 51/2018 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice,

viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 4.988/2018 privind aprobarea măsurii de sprijin, constând în acordarea unor ajutoare de stat și ajutoare de *minimis* pentru sprijinirea entităților de inovare și transfer tehnologic în cadrul Programului operațional regional 2014—2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 29 iunie 2018, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 10 va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — Solicitantul/Liderul de parteneriat/Membrii parteneriatului trebuie să aibă capacitatea financiară de a asigura: contribuția proprie la valoarea eligibilă a proiectului, finanțarea cheltuielilor neeligibile ale proiectului (unde este cazul), precum și resursele financiare necesare implementării optime a proiectului în condițiile rambursării ulterioare a cheltuielilor eligibile din instrumente structurale. Contribuția financiară proprie a solicitantului și/sau liderului de proiect și/sau partenerilor pentru implementarea proiectului este constituită fie din resurse proprii, fie din resurse atrase, sub o formă care să nu facă obiectul niciunui alt ajutor public.”

2. La articolul 14, litera c) va avea următorul cuprins:

„c) demonstrarea unuia din următoarele drepturi asupra infrastructurii (imobil) pe care se propune a se realiza investiția: dreptul de proprietate privată/publică, dreptul de concesiune, dreptul de administrare, dreptul de suprafață, dreptul de uzufruct, dreptul de folosință cu titlu gratuit, împrumutul de folosință (comodat), dreptul de închiriere/locațiune (pentru proiectele care nu implică realizarea de lucrări de construire), în conformitate cu prevederile Ghidului solicitantului — condiții specifice de accesare a fondurilor aferent apelului de proiecte în cadrul căruia se solicită finanțare.”

3. La articolul 14, litera d) va avea următorul cuprins:

„d) din documentele ce atestă drepturile reale/de creanță la lit. a) și c) asupra imobilelor pe care se propune a se realiza investiția trebuie să reiasă faptul că drepturile respective sunt menținute cel puțin pe perioada de durabilitate prevăzută de regulamentele aplicabile.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Paul Stănescu

București, 28 august 2018.

Nr. 5.549.

REPUBLICĂRI

LEGEA Nr. 56/2010

privind accesibilizarea fondului forestier național*)

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Accesibilizarea fondului forestier național contribuie la gestionarea durabilă a acestuia și se realizează prin:

a) lucrări de construire de drumuri și căi ferate forestiere;

b) lucrări de intervenții de natura investițiilor la drumurile și căile ferate forestiere existente, în scopul menținerii integrității și funcționalității acestora, inclusiv repunerii provizorii în funcțiune.

(2) Lucrările de intervenții de natura investițiilor prevăzute la alin. (1) lit. b) cuprind: lucrări de reconstituire, consolidare, reabilitare, transformare și extindere.

Art. 2. — (1) Pe baza analizei modului în care actuala rețea de drumuri și căi ferate forestiere asigură accesibilizarea pădurilor pentru executarea lucrărilor silviculturale, pentru prevenirea și stingerea incendiilor și pentru exploatarea pădurilor în condiții ecologice și de rentabilitate se stabilesc anual, pe bazine hidrografice, prioritățile de realizare a drumurilor, pe unități fizice și costuri estimative în cadrul programului anual de accesibilizare a fondului forestier proprietate publică a statului.

(2) Programul anual de accesibilizare a fondului forestier proprietate publică a statului, prevăzut la alin. (1), se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

Art. 3. — (1) Contractarea proiectării și executării lucrărilor prevăzute la art. 2 se asigură de administratorii prevăzuți de legislația în vigoare, pentru fondul forestier proprietate publică a statului, și de ocolul silvic care asigură administrarea sau serviciile silvice, pentru celelalte terenuri din fondul forestier național, în condițiile legii.

(2) Drumurile care se realizează în condițiile prezentei legi sunt, după caz, proprietate publică a statului, proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale sau proprietate privată.

CAPITOLUL II Finanțarea accesibilizării pădurilor

Art. 4. — (1) În vederea accesibilizării fondului forestier național, administratorii prevăzuți de legislația în vigoare pentru fondul forestier proprietate publică a statului și pentru unitățile administrativ-teritoriale deținătoare de fond forestier au obligația să înființeze fondul de accesibilizare a pădurilor.

(2) Fondul de accesibilizare a pădurilor, prevăzut la alin. (1), poate fi constituit și de proprietarii de fond forestier proprietate privată. Decizia de constituire — hotărâre a consiliului local, hotărâre a adunării generale, hotărâre a proprietarului unic, după caz — se comunică anual, în perioada 1—31 decembrie, pentru anul de producție următor, ocolului silvic care asigură administrarea sau serviciile silvice.

(3) În situația în care proprietarii de fond forestier optează pentru înființarea fondului de accesibilizare, ocoalele silvice care asigură administrarea și proprietarii pentru al căror fond forestier se asigură servicii silvice sunt obligați să alimenteze contul în care s-a constituit fondul de accesibilizare, în condițiile prevăzute de prezenta lege.

(4) Fac excepție de la prevederile alin. (1) unitățile administrativ-teritoriale deținătoare de fond forestier care nu este traversat de drumuri forestiere și nici nu necesită construirea acestora, accesibilizarea fiind asigurată prin existența unor drumuri publice sau a unor drumuri de utilitate publică.

(5) Excepția prevăzută la alin. (4) se constată de structurile teritoriale silvice ale autorității publice centrale care răspund de silvicultură, la solicitarea proprietarului sau administratorului, după caz.

Art. 5. — (1) Fondul de accesibilizare a pădurilor prevăzut la art. 4 alin. (1) se constituie din următoarele resurse:

a) până la 10% din valoarea masei lemnoase vândute și încasate în condițiile legii provenite din produse principale și accidentale I, aprobat prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură;

b) suma convenită administratorului fondului forestier proprietate publică a statului, stabilită potrivit prevederilor art. 42 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Fondul de accesibilizare a pădurilor este un fond purtător de dobândă. Sumele rămase disponibile din acest fond la sfârșitul anului calendaristic se reportează în anul următor, cu aceeași destinație.

(3) Fondul de accesibilizare a pădurilor proprietate publică a statului se constituie într-un cont special în numele administratorilor prevăzuți de legislația în vigoare pentru fondul forestier proprietate publică a statului și se utilizează numai de aceștia, în condițiile legii.

(4) Fondul de accesibilizare pentru pădurile proprietate publică și privată a unităților administrativ-teritoriale și pentru cele proprietate privată se constituie într-un cont special și se află la dispoziția ocolului silvic care asigură administrarea sau serviciile silvice.

(5) Alimentarea fondului de accesibilizare a pădurilor se face în termen de cel mult 15 zile lucrătoare de la data încasării contravalorii resurselor prevăzute la alin. (1).

(6) În cazul fondului forestier proprietate privată, sumele neutilizate din fondul de accesibilizare a pădurilor se restituie proprietarului, la cerere.

Art. 6. — Fondul de accesibilizare a pădurilor se utilizează pentru:

a) proiectarea lucrărilor de construire a drumurilor forestiere și a căilor ferate forestiere;

b) proiectarea lucrărilor de intervenții de natura investițiilor la drumurile forestiere și la căile ferate forestiere existente;

c) executarea lucrărilor de construire a drumurilor forestiere și a căilor ferate forestiere noi;

d) executarea lucrărilor de intervenții de natura investițiilor la drumurile forestiere și la căile ferate forestiere existente.

Art. 7. — Finanțarea realizării drumurilor forestiere se asigură din următoarele surse:

a) fondul de accesibilizare a pădurilor;

b) bugetul de stat;

c) alte surse, potrivit legii.

*) Republicată în temeiul art. II din Legea nr. 218/2018 pentru modificarea Legii nr. 56/2010 privind accesibilizarea fondului forestier național, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din 31 iulie 2018, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 56/2010 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 23 martie 2010 și, ulterior, a mai fost modificată prin Legea nr. 282/2011 pentru modificarea art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 56/2010 privind accesibilizarea fondului forestier național, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 13 decembrie 2011.

CAPITOLUL III

Contravenții și sancțiuni

Art. 8. — (1) Constituie contravenții următoarele fapte:

a) încălcarea prevederilor art. 5 alin. (1) și art. 6 și se sancționează cu amendă de la 15.000 lei la 30.000 lei;

b) nealimentarea contului destinat fondului de accesibilizare a pădurilor în termenul prevăzut la art. 5 alin. (5) și se sancționează cu amendă de la 20.000 lei la 40.000 lei.

(2) Răspunderea juridică se prezumă în sarcina conducătorului unității silvice cu personalitate juridică sau împuterniciților cu delegație ai acestuia în teritoriu.

Art. 9. — Contravenientul poate achita pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia jumătate din minimul amenzilor prevăzute la art. 8, agentul constatator prevăzut la art. 10 făcând mențiuni despre aceasta în procesul-verbal.

Art. 10. — Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 8 se fac de personalul cu atribuții

de control din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și din cadrul structurilor teritoriale silvice ale acesteia.

Art. 11. — Prevederile referitoare la contravenții se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 12. — Metodologia privind stabilirea gradului de accesibilizare a fondului forestier național și normele de construire și reabilitare a drumurilor forestiere se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

Art. 13. — Prevederile art. 8—11 intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.*)

*) Prezenta lege a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 23 martie 2010.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

